

Sygn. akt: III U 370/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bożena Beata Bielska
Protokolant:	sekretarz sądowy Sylwia Wójcik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 września 2015r. w O.

sprawy z odwołania T. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania T. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 23.04.2015r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje T. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 maja 2015r. do 31 grudnia 2016r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Pani T. M. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 kwietnia 2015 roku odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wskazała, że stan jej zdrowia nie pozwala na podjęcie zatrudnienia. W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu wskazał, że T. M. w okresie do 30 kwietnia 2015 roku pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 3 marca 2015 roku złożyła wniosek o ponowne ustalenie uprawnień do renty. W toku jego rozpoznawania zarówno lekarz orzecznik, jak i komisja lekarska ZUS stwierdzili, że odwołująca nie jest niezdolna do pracy, w konsekwencji zaskarżoną decyzją odmówiono pani prawa do renty. Sąd ustalił w niniejszej sprawie, iż pani T. M. w okresie od 14 października 2014 roku do 30 kwietnia 2015 roku miała przyznaną rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, a w związku z upływem okresu, na który świadczenie było przyznane, w dniu 3 marca 2015 roku złożyła wniosek o przedłużenie uprawnień do renty. Ponieważ zarówno lekarz orzecznik, jak i komisja lekarska ZUS uznali ją za zdolną do pracy, decyzją zaskarżoną dnia 3 kwietnia 2015 roku organ rentowy odmówił jej prawa do renty. Zdaniem Sądu odwołanie

od tej decyzji jest zasadne, to jest zgodnie z artykułem 57 ustęp 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje osobie ubezpieczonej, która spełnia następujące warunki: - jest niezdolna do pracy; - ma wymagany okres składkowych i nieskładkowych; - a niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych lub nieskładkowych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera artykuł 12 ustęp 1 - 3 tej ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Natomiast częściowo niezdolną jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Sąd miał również na uwadze przepis artykułu 61 tej ustawy, który stanowi, że prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy. W świetle tych przepisów skuteczność odwołania T. M. była uzależniona od ustalenia, czy jest ona w dalszym ciągu niezdolna do pracy, jeśli tak, to w jakim stopniu i jaki jest przewidywany okres trwania niezdolności. Ponieważ ustalenie to wymagało wiadomości specjalnych, Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu rehabilitacji i neurologii. Biegli z zakresu rehabilitacji A. P. i biegły z zakresu neurologii R. Z. w pisemnej opinii, po przeprowadzeniu badania odwołującej i zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą jej stanu zdrowia, rozpoznali u niej stan po rekonstrukcji więzadła krzyżowego przedniego kolana lewego, zmiany zwyrodnieniowe stawów kolanowych oraz zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa. Biegli stwierdzili, że te schorzenia powodują u odwołującej nadal częściową niezdolność do pracy od 1 maja 2015 roku do 31 grudnia 2016 roku. W uzasadnieniu biegli wskazali, że te schorzenia powodują znacznego stopnia ograniczenie ruchomości stawu kolanowego lewego z niestabilnością tego stawu oraz z dolegliwościami bólowymi. Pacjenta ma stwierdzone zmiany zwyrodnieniowe stawów kolanowych. Wcześniej dwukrotnie przebyła operacje stawu kolanowego lewego z powodu zerwania więzadła krzyżowego przedniego, a po operacji nie stwierdzono poprawy stanu zdrowia. Biegli też stwierdzili, że pacjenta ma mieć wykonany ponowny zabieg operacyjny tego stawu. Ponadto występują u niej zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa, które ograniczają ruchomość tego kręgosłupa i powodują dolegliwości bólowe z promieniowaniem bólu do obu kończyn dolnych. Odwołująca nie może wykonywać pracy ciężkiej fizycznie, wymagającej stania, chodzenia, schylania się, dźwigania ciężkich przedmiotów. Do tej opinii żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń. Zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi już dostateczną podstawę do oceny, czy T. M. spełnia przesłanki do przyznania jej prawa do renty. Z akt ZUS, a w szczególności z dokumentacji lekarskiej ZUS wynika, że niezdolność odwołującej do pracy w okresie do 30 kwietnia 2015 roku była spowodowana niestabilnością lewego stawu kolanowego ze znacznym ograniczeniem ruchomości tego stawu. Odwołująca, pobierając rentę, była uznawana za niezdolną do wykonywania prac zgodnych z kwalifikacjami. Z opinii biegłych, sporządzonej obecnie, wynika, że niezdolność ta jest nadal spowodowana tymi samymi schorzeniami, a stan zdrowia odwołującej nie poprawił się. Z badania przedmiotowego odwołującej dokonanego przez biegłych wynika, że w toku badania biegli stwierdzili u niej, między innymi ograniczenie ruchomości odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa, wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych odcinka lędźwiowo-krzyżowego kręgosłupa, objawy korzeniowe ujemne, ograniczenie czynnego ruchu zgięcia w stawie kolanowym lewym pod kątem 50 stopni i niestabilność stawu kolanowego lewego. W świetle tych wyników badania przedmiotowego należy uznać, że stan zdrowia odwołującej nie uległ poprawie w stosunku do okresu, kiedy pobierała rentę. Sąd, mając powyższe na uwadze, podzielił wnioski opinii, zostały one wydane przez lekarzy odpowiednich specjalności do ujawnionych u odwołującej schorzeń. Biegli zanalizowali materiał dowodowy, dokumentację medyczną, dokonali również badania pani odwołującej. Rozpoznanie to i wnioski, jakie znajdują się w opinii, są rzeczowe, spójne i logiczne, dlatego zasługują na uwzględnienie. Biegli odnieśli się do schorzeń występujących u T. M., określili stopień ich nasilenia i wpływ na zdolność do pracy. Z tych względów Sąd uznał, że należy podzielić wnioski biegłych o częściowej niezdolności do pracy odwołującej na okres od chwili ustania świadczenia rentowego do 31 grudnia 2016 roku. Mając powyższe na uwadze, Sąd w oparciu o artykuł 477(14) paragraf 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję, przyznał T. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 maja 2015 roku do 31 grudnia 2016 roku. W punkcie drugim Sąd stwierdził brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Ostatnią taką okolicznością było ustalenie niezdolności do pracy T. M. i okresu trwania tej niezdolności. Sąd

Rejonowy uważa, że opinia organu rentowego rodzącej odpowiedzialność za nieustalenie prawa do świadczenia można mówić wtedy, gdyby już w oparciu o dostępne organowi rentowemu dowody można było jednoznacznie rozstrzygnąć o przysługiwaniu zawnioskowanego świadczenia. W niniejszej sprawie dopiero postępowanie sądowe pozwoliło na ustalenie stanu zdrowia badanej, przy czym biegli, orzekając częściową niezdolność do pracy, wzięli pod uwagę także nową dokumentację medyczną złożoną dopiero w toku tego badania. Sąd też miał na uwadze, że w tego typu sprawach istotne jest badanie przedmiotowe, czyli konkretnie w przypadku odwołującej stwierdzenie, jaki jest stan kończyny lewej dolnej i kręgosłupa. Z tych względów Sąd stwierdził, że nie było podstaw, żeby przyznać odwołującej prawo do renty już na etapie postępowania w ZUS-ie i dlatego stwierdził, że organ rentowy nie odpowiada za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Z tych względów orzeczono jak w sentencji.